

L'Avenc de la Llenca del Serrano. Una cavitat al País Valencià

La veritat és que al sortir de Barcelona, camí de terres valencianes, no teníem ni la més remota idea que se'ns presentaria l'oportunitat de fer aquest avenc, perquè a més que desconèixiem la seva existència, el nostre objectiu era l'exploració d'una cavitat veïna (que després no poguérem trobar); malgrat tot penso que vàrem tenir molta sort en trobar-lo, ja que es tracta d'un interessant avenc que té un primer pou molt espectacular i guarnit amb abundància de formacions litogèniques.

L'avenc de la Llenca del Serrano es troba a uns 18 kilòmetres de la vila de Tous Nou (Ribera del Xúquer) i la seva localització no presenta cap dificultat, ja que una sèrie de fites construïdes amb pedres, porten des de la pista d'accés, fins a la mateixa boca.

El primer pou presenta una vertical de 53 metres i és de constitució acampanada. Després de davallar els primers 8 metres, es penetra a una gran sala pel centre de la seva volta, la qual cosa fa que el

descens es realitzi amb les parets a molts metres de distància de l'espeleòleg, que es planta a la base d'aquesta cambra, després d'una volada de més de 40 metres. A continuació cal superar un con d'enderrocs, format per una acumulació de sediments i blocs soldats entre si que formen una gran barrera elàstica, per accedir a la capçalera del segon pou de l'avenc que té 40 metres de profunditat i una morfologia més irregular que el primer. Aquí es pren contacte tot sovint amb arestes i petits replans, fins arribar a la màxima fondària de la cavitat, situada a -100 metres amb respecte a l'exterior.

Antoni Rocías

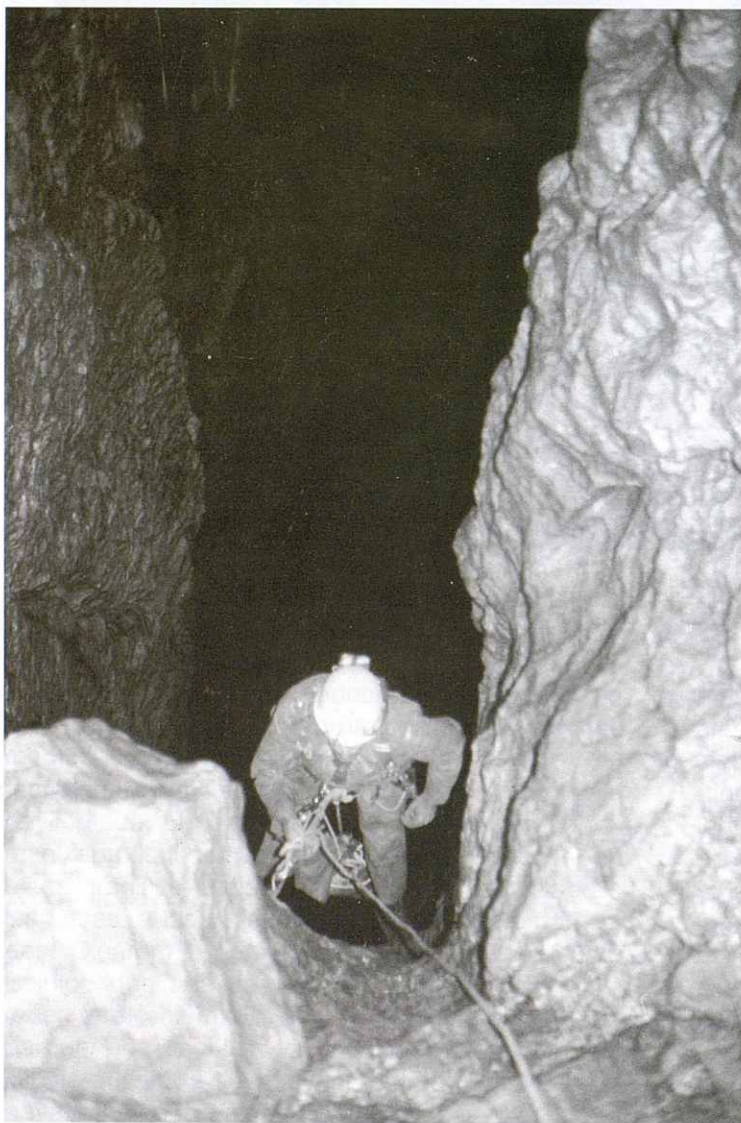
La Grallera de Guara. Una experiència recomanable ...per a espeleòlegs poc impressionables

Ja fa molts anys i gràcies al relat d'un bon amic, vaig tenir les primeres referències d'aquest avenc. En Ramon, em va explicar com juntament amb un company va arribar al fons de la Grallera de Guara en el decurs d'una exploració carregada de dificultats i de greus incidències. Aquesta narració, que situava els fets en l'època en que les tècniques sols-corda (aleshores encara incipients), començaven a arraconar els vells electrons, em va interessar de seguida d'una manera molt especial i de mica en mica aquest interès es va convertir en un objectiu molt clar: algun dia es presentaria l'oportunitat i seria jo qui assolís la base d'aquest impressionant pou.

Després de molt de temps, arriba aquesta esperada oportunitat i finalment el dia 3 de desembre del 2000, juntament amb en Dani Maldonado i en Jordi Icart em trobo en un vehicle tot-terreny carregat gairebé al màxim, circulant per la llarga pista que creuant la Sierra de Guara passa a 50 metres escassos de la "Meva Grallera".

La meteorologia és del tot adversa i ja fa una bona estona que està plovent, la boira és cada vegada més espessa i a mesura que anem guanyant alçada la baixada de temperatura és fàcilment apreciable. Sembla ben bé que els elements s'hagin aliat per oferir-nos una jornada d'allò més atractiva.

Després dels corresponents preparatius, entrem a l'avenc sota una lleu nevada que comença a enfarinar els suaus relleus que ens envolten. La boca d'uns 5 metres de diàmetre dóna pas a un imponent pou de 277 metres pel que, a poc a poc, comencem a baixar. Per evitar que l'alta temperatura a què arribarien els davalladors en aquest descens pugui arribar a cremar les

Grallera de Guara (Osca) 282 m.p. Foto Jordi Icart